

(58. 11.)

ONTWERP VAN WET,

zooals dit luidt na de daarin tot en met
9 Maart 1921 gebrachte wijzigingen.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER
NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen
te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat verschillende
wijzigingen en aanvullingen, door de ervaring noodig gebleken,
in de Ongevallenwet 1901 behooren te worden aangebracht:

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met
gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en
verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I.

In artikel 1 der Ongevallenwet 1901 worden de woorden
„na te noemen” vervangen door het woord „verzekering-
plichtige” en de woorden „de uitoefening van het bedrijf”
door de woorden „hunne dienstbetrekking”.

Artikel II.

Artikel 2 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid worden de woorden „bedrijf, genoemd of
bedoeld in artikel 10” vervangen door de woorden „verze-
keringsplichtig bedrijf”.

Het tweede en het derde lid worden gelezen als volgt:

„Onder werkmán verstaat deze wet ieder, die in dienst van
den werkgever in diens onderneming in een verzekeringsplichtig
bedrijf tegen loon werkzaam is. Voor de toepassing van deze
wet worden, hoewel zij geen loon ontvangen, als werklíeden
beschouwd:

1°. volontairs, leerlingen en dergelijke personen, die in
verband met hun opleiding nog geen loon ontvangen;

2°. personen beneden den leeftijd van 21 jaren;

3°. personen, die wegens werkzaamheden in dienst van
den werkgever verricht, van derden uitkeeringen in geld ont-
vangen.”.

Artikel III.

Het eerste lid van artikel 3 der Ongevallenwet 1901 ver-
valt.

Artikel IV.

Tusschen de artikelen 3 en 4 der Ongevallenwet 1901 wordt
ingelascht een nieuw artikel, luidende:

„Artikel 3a.

Indien een natuurlijk of rechtspersoon door in zijn dienst
zijnde personen bij algemeenen maatregel van bestuur te noemen

werkzaamheden doet verrichten, en die personen ingevolge
artikel 1 verzekerd zouden zijn, indien die werkzaamheden
in een onderneming een zelfstandig bedrijf vormden, wordt
hij in de gevallen, bij algemeenen maatregel van bestuur aan
te wijzen, voor de toepassing dezer wet ten aanzien dier
werkzaamheden geacht in een afzonderlijke onderneming een
verzekeringplichtig bedrijf uit te oefenen.

Zijn de personen, door wie de werkzaamheden, in het eerste
lid bedoeld, worden verricht, ter zake van die werkzaamheden
krachtens een andere ongevallenwet verzekerd, dan blijft dat
lid buiten toepassing.”

Artikel V.

Artikel 4 der Ongevallenwet 1901 vervalt.

Artikel VI.

Aan het eerste lid van artikel 5 der Ongevallenwet 1901
wordt toegevoegd de zin: „Voor de berekening van loon volgens
deze wet worden medegerekend ontvangsten van derden, welke
van invloed zijn op de vaststelling van het loon.”

Artikel VII.

Artikel 6 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Het loon van werklíeden, die voor den werkgever ook werk-
zaamheden of diensten verrichten, welke niet tot het verze-
keringsplichtig bedrijf behooren, wordt, voorzover het is verdiend
op dagen, waarop de werkmán in de onderneming van zijn
werkgever tevens in het verzekeringsplichtig bedrijf heeft ge-
werkt, voor de toepassing van deze wet geacht geheel in het
verzekeringplichtig bedrijf te zijn verdiend.”.

Artikel VIII.

In artikel 7 onder I, wordt de punt achter de eerste alinea
vervangen door eene komma, en worden aan die alinea toe-
gevoegd de woorden: „doch door ten hoogste 313”.

Aan het bepaalde onder II, lid 2, van artikel 7 der Onge-
vallenwet 1901 wordt een zin toegevoegd, luidende:

„Over den tijd, waarin de getroffene ten gevolge van werk-
staking of uitsluiting in dit jaar niet gewerkt heeft, wordt
het loon der gelijksoortige arbeiders over dien tijd gerekend
zoo veel te bedragen als, naar verhouding, overeenkomt met
het loon, hetwelk door hen gemiddeld is verdiend in de aan
de staking of uitsluiting voorafgaande dertien weken.”

Het bepaalde onder III van artikel 7 der Ongevallenwet 1901
wordt gelezen als volgt:

„III. Bij algemeenen maatregel van bestuur kan:

1°. van het onder I en II van dit artikel bepaalde worden
afgeweken ten aanzien van de werklíeden of van een gedeelte
der werklíeden in daarbij te noemen bedíjven,

a. welke volgens hunnen aard slechts gedurende een zekeren
tijd van het jaar worden uitgeoefend;

b. waarin bij het aangaan van arbeidsovereenkomsten met
werklíeden gewoonlijk rekening wordt gehouden met hetgeen
dezen, wegens werkzaamheden in dienst van den werkgever
verricht, van derden ontvangen;

c. waarin werklíeden gewoonlijk hetzij bij tusschenpoozen,
hetzij slechts weinige dagen of gedeelten van dagen in het
jaar, hetzij slechts een gedeelte van den dag werkzaam zijn;

d. waarin werklíeden gewoonlijk gelijktijdig of achtereenvolgens
op een zelfden dag werkzaam zijn in ondernemingen van
verschillende werkgevers, waarin een zelfde bedrijf of verwante
bedíjven, als in den algemeenen maatregel van bestuur ge-
noemd, worden uitgeoefend;

2°. worden bepaald, dat bedragen, welke ingevolge de
onder 1°. bedoelde regelingen als dagloon worden beschouwd,

bij de premieberekening als werkelijk verdiend loon zullen worden aangemerkt.”

Artikel IX.

Artikel 8 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Het dagloon van werklieden beneden 21 jaren en het dagloon van werklieden, die genoemden leeftijd hebben bereikt doch in verband met hun opleiding nog geen loon of niet het loon van een volslagen werkmán ontvangen, wordt gesteld:

a. voor de vaststelling van het bedrag eener rente aan den getroffene op niet minder dan het bedrag, waarop volgens de bepalingen van het voorgaande artikel het dagloon van den minst betaalden volslagen arbeider van hetzelfde geslacht, in hetzelfde vak of in hetzelfde bedrijf, zou worden vastgesteld;

b. voor de vaststelling van het bedrag eener voorloopig toegekende rente, van begrafeniskosten en van renten aan de nagelaten betrekkingen van den getroffene op het onder a bedoelde bedrag, doch op niet meer dan één gulden vijftig cent, tenzij het dagloon, volgens de bepalingen van het voorgaande artikel onder I en II berekend, of krachtens den algemeenen maatregel van bestuur, bedoeld onder III van het voorgaande artikel, vastgesteld, meer dan één gulden vijftig cent bedraagt, in welk geval het dagloon op het aldus berekende of vastgestelde bedrag wordt vastgesteld;

c. voor de vaststelling van het bedrag eener tijdelijke uitkeering op het loon, dat de getroffene in de kalenderweek, waarin het ongeval plaats vond, in de onderneming van zijn werkgever per dag verdiende.”

Artikel X.

In hoofdstuk I der Ongevallenwet 1901 wordt na artikel 8 ingevoegd een nieuw artikel 8a, luidende: „Onder „Onze(n) Minister” verstaat deze wet: „Onze(n) Minister, met de uitvoering van deze wet belast”.

Artikel XI.

De artikelen 10 en 11 der Ongevallenwet 1901 worden gelezen als volgt:

„Artikel 10.

Verzekeringplichtig zijn alle bedrijven, voor zoover zij niet bij deze wet van den verzekeringsplicht zijn vrijgesteld.

Artikel 11.

Niet-verzekeringplichtig zijn de bedrijven van landbouw, veehouderij, tuinbouw en boschbouw, het bedrijf van personen- of goederenvervoer met schepen, welke niet in den regel hetzij de rivieren en binnenwateren bevaren, hetzij van eene plaats hier te lande naar eene andere plaats hier te lande varen, en het visschersbedrijf, uitgeoefend buiten rivieren en binnenwateren, als regel buiten het gezicht der Nederlandsche kust.”

Artikel XII.

Artikel 12 der Ongevallenwet wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid worden de woorden: „die een in artikel 10, sub 6 bedoeld bedrijf uitoefent”, vervangen door de woorden: „die het bedrijf van personen- of goederenvervoer, niet vallende onder artikel 11, uitoefent”.

„In het tweede lid worden de woorden: „die het schippersbedrijf uitoefent met schepen, niet bedoeld in artikel 10, sub 6”, vervangen door de woorden: „die het bedrijf van personen- of goederenvervoer uitoefent met schepen, vallende onder artikel 11,” en wordt in plaats van „geacht het bedrijf van laden, lossen, stapelen, wegen, meten, vervoeren of wegbergen van goederen uit te oefenen” gelezen „geacht een verzekeringsplichtig bedrijf uit te oefenen”.

Artikel XIII.

De Hoofdstukken III en IV der Ongevallenwet 1901 vervallen.

Artikel XIV.

Aan artikel 19 der Ongevallenwet 1901 wordt toegevoegd een nieuw tweede lid, luidende:

„Onder geneeskundige behandeling is begrepen het verstreken van kunstmiddelen, voorkomende op de door Onzen Minister vast te stellen lijst, welke noodig zijn voor het herstel, het behoud of de bevordering van de geschiktheid tot werken, voor zoover die geschiktheid ten gevolge van het ongeval is verminderd, benevens onderricht in het gebruik dier kunstmiddelen.”

Artikel XV.

In het laatste lid van artikel 20, in het tweede lid van artikel 21, in het eerste lid van artikel 24 en in artikel 47 bis der Ongevallenwet 1901 vervallen de woorden: „en algemeen erkende Christelijke feestdagen”.

Artikel XVI.

Tusschen artikel 21 en artikel 22 der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

„Artikel 21a.

Is de verzekerde tengevolge van het ongeval in een althans voorloopig blijvenden toestand van hulpbehoevendheid, die geregeld oppassing en verzorging noodig maakt, dan wordt de rente, indien zij met het oog op de omstandigheden, waarin de verzekerde verkeert, niet voldoende is voor diens onderhoud, voor den duur dier hulpbehoevendheid tot ten hoogste honderd percent van zijn dagloon verhoogd.”

Artikel XVII.

„Artikel 22 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Voor de toepassing van deze wet wordt een werkmán geheel of gedeeltelijk ongeschikt geacht tot werken, indien hij geheel of gedeeltelijk ongeschikt is geworden tot arbeid, die voor zijn krachten en bekwaamheid is berekend, en die met het oog op zijn opleiding en vroeger beroep hem in billijkheid kan worden opgedragen ter plaatse waar hij arbeid verricht of het laatst verricht heeft of op een naburige soortgelijke plaats.

Bij de vaststelling van de ongeschiktheid tot arbeid wordt, zooveel doenlijk, rekening gehouden met de door deze arbeidsongeschiktheid veroorzaakte verminderde gelegenheid tot het verkrijgen van arbeid als bedoeld in het vorige lid.”

Artikel XVIII.

Artikel 23 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

Onder 1 en onder 2 worden vervangen als volgt:

„1°. voor begrafeniskosten:

a. indien de begrafenis is bekostigd door een of meer der nagelaten betrekkingen van den overledene, die aanspraak op een rente hebben, dertigmaal het dagloon van den overledene;

b. indien de begrafenis door andere dan de onder a bedoelde personen is bekostigd, de kosten der begrafenis, doch niet meer dan dertigmaal het dagloon van den overledene;

2°. een rente aan de nagelaten betrekkingen van den overledene, te rekenen van den dag na dien van het overlijden.”

Artikel XIX.

Tusschen artikel 23 en artikel 24 der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

zocht of behandeld moeten worden, ontvangen vergoeding voor reiskosten en tijdverlies naar den maatstaf van het tarief van getuigen, in artikel 64, onder *b*, bedoeld; tijdverlies wordt niet vergoed, indien een tijdelijke uitkeering of een rente naar algeheele ongeschiktheid wordt uitgekeerd.

Voor de toepassing van dit artikel kan aan de in het voorgaande lid bedoelde personen in gevallen, bij algemeene maatregel van bestuur aan te wijzen, vergoeding voor verblijfkosten worden toegekend."

Artikel XXIV.

Artikel 30 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"Hij, die is veroordeeld tot gevangenisstraf van drie maanden, tot hechtenis van drie maanden, tot plaatsing in een tucht-school voor drie maanden, tot plaatsing in een Rijkswerkinrichting, of tot enige zwaardere straf, mist gedurende den tijd, dat hij zijne straf ondergaat of zich door de vlucht aan de tenuitvoerlegging van het vonnis onttrekt, het genot van rente ingevolge deze wet.

Eveneens mist het genot van de in het eerste lid bedoelde rente de minderjarige, die ter beschikking van de Regeering is gesteld, gedurende den tijd, dat hij in een Rijksopvoedingsgesticht is geplaatst of zich door de vlucht aan de ten uitvoerlegging van het bevel tot zoodanige plaatsing onttrekt.

Onze Minister is bevoegd, daartoe termen vindende, over de rente waarop voor een veroordeelde, ingevolge het in het eerste lid bepaalde, of voor een minderjarige, bedoeld in het voorgaande lid, het recht mocht zijn verloren gegaan, te beschikken ten behoeve van de personen, die ingevolge deze wet recht op rente zouden gehad hebben, indien het ongeval, waardoor de veroordeelde of de minderjarige getroffen is geworden, den dood van dezen ten gevolge had gehad.

Onze Minister is tevens bevoegd om, voor zoover van de bevoegdheid, in het vorige lid bedoeld, geen gebruik is gemaakt, hem, die uit de gevangenis, werkinrichting, tuchtschool of het Rijksopvoedingsgesticht is ontslagen, in het genot te stellen van de in het eerste lid bedoelde rente tot een bedrag, dat de rente over een jaar niet te boven gaat, of de rente tot dat bedrag te zijnen behoeve te doen aanwenden."

Artikel XXV.

Het opschrift van Hoofdstuk VI wordt gelezen als volgt:

"Van de vaststelling van den verzekeringsplicht, de indeeling in gevarenclassen en de toewijzing van gevarencijfers."

Artikel XXVI.

In het eerste lid van artikel 31 der Ongevallenwet 1901 wordt in plaats van: „De bedrijven, in artikel 10 bedoeld," gelezen: „De verzekeringsplichtige bedrijven".

Het laatste lid van dat artikel vervalt.

Artikel XXVII.

Artikel 35 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

De woorden: „De werkgever en de in zijnen dienst zijnde personen" worden vervangen door de woorden: „De werkgever en degene, die werkgever is geweest, alsmede de in zijnen dienst zijnde of geweest zijnde personen".

Na het woord „schriftelijk" worden ingevoegd de woorden: „binnen den door dat bestuur gestelden termijn".

Artikel XXVIII.

"In artikel 36 der Ongevallenwet 1901 worden de woorden „bij te adviseeren dienstbrief" vervangen door het woord „schriftelijk".

Artikel XXIX.

Artikel 37 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

Het eerste lid wordt gelezen als volgt:

"Indien het bestuur der bank van oordeel is, dat een onderneming verzekeringsplichtig is, geeft het daarvan schriftelijk kennis aan den werkgever, met mededeeling van de gevarenclasse, waarin de onderneming is ingedeeld en het gevarencijfer, dat daaraan is toegewezen, alsmede de gronden, waarop de beslissing berust. Bij de kennisgeving wordt gevoegd het tarief, bedoeld in artikel 42, of daarvan mededeeling gedaan."

Aan het derde lid van artikel 37 der Ongevallenwet 1901 wordt eene zinsnede toegevoegd, luidende: „Door Ons kan bij het verlenen Onzer machtiging een datum worden bepaald, van welken af de machtiging geacht wordt te zijn ingegaan."

Artikel XXX.

De aanhef van het eerste lid van artikel 38 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"De werkgever is verplicht binnen veertien dagen schriftelijk aan het bestuur der bank kennis te geven".

"In het vijfde lid wordt in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief" gelezen „schriftelijk".

Artikel XXXI.

Tusschen artikel 38 en artikel 39 der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

„Artikel 38a.

Het bestuur der bank is te allen tijde bevoegd, in afwijking van een vroegere beslissing, een beslissing te nemen, waarbij een onderneming verzekeringsplichtig of niet-verzekeringsplichtig wordt verklaard, of waarbij de indeeling van een onderneming, waarin geen verandering heeft plaats gehad, of het daaraan toegewezen gevarencijfer gewijzigd wordt.

Eveneens heeft een werkgever te allen tijde het recht van het bestuur der bank een beslissing als in het vorige lid bedoeld te verzoeken.

De voorgaande twee leden zijn van toepassing, onverschillig of de vroegere beslissing door het bestuur der bank dan wel in beroep is gegeven.

Een beslissing, als bedoeld in het eerste en het tweede lid, wordt den werkgever schriftelijk medegedeeld."

Artikel XXXII.

Artikel 39 der Ongevallenwet 1901 vervalt.

Artikel XXXIII.

In het derde lid van artikel 40 der Ongevallenwet 1901 wordt in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief" gelezen „schriftelijk".

Aan het artikel wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

"Het bepaalde in artikel 38a ten aanzien van beslissingen omtrent verzekeringsplicht en indeeling is van toepassing ten aanzien van de beslissingen omtrent staking van bedrijf."

Artikel XXXIV.

In het eerste en het tweede lid van artikel 42 der Ongevallenwet 1901 worden de woorden „, der administratiekosten en der terugbetaling van het voorschot, bedoeld in artikel 93," vervangen door de woorden: „en der administratiekosten".

Het laatste lid van dit artikel wordt vervangen door de volgende twee leden:

"Door de bank wordt een reserve gevormd tot ten hoogste een bedrag van een millioen gulden.

Indien uit een wetenschappelijke balans der bank blijkt, dat haar middelen haar verplichtingen, daaronder begrepen het in het voorgaande lid bedoelde reservefonds, overtreffen, kan ten aanzien van de werkgevers der ondernemingen, welke reeds voor risico der bank verzekerd waren op het tijdstip, waarop

die balans betrekking heeft en van hen, die later met of in plaats van die werkgevers in dezelfde onderneming als werkgevers mochten optreden, het tarief, bedoeld in het eerste lid, gedurende een door Ons vast te stellen aantal jaren met een door Ons vast te stellen percentage worden verlaagd. Eene verlaging van het tarief, als in de voorgaande zinsnede bedoeld, kan te allen tijde door Ons worden ingetrokken."

Artikel XXXV.

Artikel 43 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"Indien de werkgever gedurende het in artikel 42 bedoelde tijdvak of gedurende een gedeelte van dat tijdvak heeft in dienst gehad een werkmán, ten aanzien van wien krachtens artikel 7 III, onder 2, is bepaald, dat het bedrag, hetwelk ingevolge de onder 1 van dat onderdeel van artikel 7 bedoelde regeling als zijn dagloon zal worden beschouwd, bij de premie berekening als werkelijk verdiend loon zal worden aangemerkt, wordt die werkmán, voor zoover het volgende lid niet van toepassing is, geacht op elken dag, waarop hij in dit tijdvak of in dat gedeelte van het tijdvak bij den werkgever heeft gewerkt, te hebben verdiend het hiervorenbedoeld bedrag.

Heeft de werkgever gedurende het in artikel 42 bedoelde tijdvak of gedurende een gedeelte van dat tijdvak in dienst gehad een werkmán als bedoeld in artikel 8, die op de dagen, waarop hij in dat tijdvak of in dat gedeelte van het tijdvak bij den werkgever heeft gewerkt, gemiddeld minder dan één gulden vijftig cent heeft verdiend, dan wordt die werkmán geacht op elken dag, waarop hij in dat tijdvak of in dat gedeelte van het tijdvak bij den werkgever heeft gewerkt, te hebben verdiend één gulden vijftig cent of zooveel minder als voor de groep werklieden, waartoe hij behoort, door Ons mocht worden bepaald."

Artikel XXXVI.

Het laatste lid van artikel 45 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"De werkgever is verplicht de loonlijst of het stuk, hetwelk hij ingevolge de bepalingen van een algemeen maatregel van bestuur, als bedoeld in het vorige lid, verplicht is te houden in plaats van de loonlijst, binnen den termijn, door Onzen Minister te bepalen, tegen bewijs van ontvangst in te leveren ten kantore der posterijen, binnen welks kring hij zijn woonplaats heeft, ter verzending naar de door Onzen Minister te bepalen plaats. De werkgever is mede verplicht op de daartoe gedane vordering de loonlijst of het in de vorige zinsnede bedoelde stuk tegen bewijs van ontvangst af te staan aan een der ambtenaren, genoemd of bedoeld in het eerste lid van artikel 104. Ingeval van samenloop van de verplichtingen, in dit lid bedoeld, heeft de laatst bedoelde den voorrang."

Artikel XXXVII.

In artikel 46 der Ongevallenwet 1901 worden in het eerste lid onder *c* tusschen „formulier” en „der” ingevoegd de woorden: „of de formulieren”.

Artikel XXXVIII.

Tusschen artikel 46 en artikel 47 der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

„Artikel 46 a.

Wordt een onderneming, in afwijking van een vroegere beslissing, waartegen niet meer opgekomen kan worden, verzekeringsplichtig verklaard, dan is premie verschuldigd van af den dag, waarop de onderneming verzekeringsplichtig is verklaard.

Wordt een onderneming, in afwijking van een vroegere beslissing, waartegen niet meer opgekomen kan worden, niet-verzekeringsplichtig verklaard, dan is premie verschuldigd tot den dag van ontvangst van den brief waarbij de werkgever heeft verzocht de onderneming niet-verzekeringsplichtig te ver-

klaren, of, is zoodanig verzoek niet gedaan, tot den dag, waarop de onderneming niet-verzekeringsplichtig is verklaard.

Wordt het gevarencijfer aan een onderneming of aan een bedrijf toegewezen, verhoogd of verlaagd op grond van een verandering in de onderneming of in het bedrijf, welke van invloed was op het gevaar, dat de onderneming of het bedrijf voor de verzekering oplevert, of op grond van eene verandering in de indeeling van de onderneming of van het bedrijf krachtens een wijziging in den algemeen maatregel van bestuur, bedoeld bij het eerste lid van artikel 31, of bij Koninklijk besluit, als bedoeld bij artikel 37, derde lid, dan is de hoogere of de lagere premie verschuldigd over den tijd, aanvangende met den dag, waarop de verandering plaats had, onderscheidenlijk aanvangende met den dag, waarop de wijziging in den vorenbedoelden algemeen maatregel van bestuur of het vorenbedoeld Koninklijk besluit is ingegaan. Echter heeft geene bijvordering of terugbetaling van premie plaats over een tijdvak, dat meer dan twee jaren voorafgaat aan den dag der nieuwe indeeling. Heeft de verhooging of de verlaging van het gevarencijfer op een anderen grond plaats gehad, dan is de hoogere of de lagere premie verschuldigd over den tijd, aanvangende met den dag, waarop het gevarencijfer verhoogd of verlaagd is, of, heeft de werkgever verzocht het gevarencijfer te verlagen, over den tijd, aanvangende met den dag, waarop het verzoek is gedaan.

Wegens een ongeval, in een onderneming voorgevallen in een tijdvak, waarover premie verschuldigd is aan de bank over de loonen in de onderneming verdiend, wordt niet, op grond dat het bedrijf waarin die loonen zijn verdiend niet verzekeringsplichtig was, schadeloosstelling onthouden."

Artikel XXXIX.

Artikel 47 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid wordt in plaats van „Binnen vijftien dagen” gelezen: „Binnen den door Onzen Minister te bepalen termijn”.

In het vierde lid wordt in plaats van „Uiterlijk op den vijftienden dag na den vervalldag” gelezen „Uiterlijk op den laatsten dag van den ingevolge het eerste lid door Onzen Minister bepaalden termijn”, en vervallen de woorden: „onder bijvoeging der in het vorige artikel sub *b* en *c* vermelde en door hem ingevulde stukken”.

Tusschen het vierde en het vijfde lid van het artikel wordt een nieuw lid ingevoegd, luidende:

„Door Onzen Minister kan ten aanzien van bepaalde groepen van werkgevers worden bepaald, dat op andere dan de in het derde en vierde lid genoemde wijze van de betaling der premie blijk zal worden gegeven.”

Artikel XL.

De aanhef van artikel 48 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Het bestuur der bank stelt, nadat overeenkomstig het bepaalde bij artikel 47 van de betaling is gebleken,”

In den tweeden zin van het eerste lid van dat artikel wordt in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief” gelezen „schriftelijk”.

In het tweede lid van dat artikel wordt in plaats van „binnen vijftien dagen na de dagteekening van het bewijs van adviseering van den in het eerste lid van dit artikel bedoelden dienstbrief” gelezen „binnen een en twintig dagen na de dagteekening van den in het eerste lid bedoelden dienstbrief”.

Artikel XLI.

In het eerste lid van artikel 49 der Ongevallenwet 1901 wordt in plaats van „binnen vijftien dagen na de dagteekening van het bewijs van adviseering van den dienstbrief” gelezen „binnen een en twintig dagen na de dagteekening van den dienstbrief”.

In het laatste lid van artikel 49 der Ongevallenwet 1901 worden de woorden „vijf jaren” vervangen door de woorden „twee jaren”, terwijl het woord „ingevorderd” wordt vervangen door „vastgesteld”.

Artikel XLII.

Artikel 50 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid wordt in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief” gelezen „schriftelijk”. Aan dat lid wordt een nieuwe zin toegevoegd, luidende:

„Het laatste lid van artikel 49 is van toepassing.”.

In het tweede lid wordt de aanhef tot: „minder dan het verschuldigde”, gelezen: „Indien na de in artikel 48, eerste lid, bedoelde vaststelling is gebleken, dat door den werkgever”; wordt in plaats van „drie percent” gelezen „vijf percent”; in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief” gelezen „schriftelijk” en in plaats van „binnen vijftien dagen na de dagteekening van het bewijs van adviseering” gelezen „binnen een en twintig dagen na de dagteekening”.

Tusschen het derde en het vierde lid worden ingevoegd twee nieuwe leden, luidende:

„De bijvordering van premie, als bedoeld in de beide vorige leden, heeft niet plaats indien na den dag van de vaststelling der verschuldigde premie meer dan twee jaren zijn verlopen.

Rekenfouten ten nadeele of ten voordeele van den werkgever worden niet hersteld, indien na den dag der premievaststelling, waarbij de fout is begaan, meer dan twee jaren zijn verlopen; is herstel der fout door den werkgever binnen dien termijn verzocht, dan heeft ook na het verstrijken daarvan herstel plaats.”.

In het vierde lid wordt in plaats van „bij te adviseeren dienstbrief” gelezen „schriftelijk” en wordt in plaats van „binnen acht dagen na de dagteekening van het bewijs van adviseering” gelezen „binnen tien dagen na de dagteekening van den dienstbrief”.

Artikel XLIII.

Aan artikel 50 *bis* der Ongevallenwet 1901 wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

„Verzet tegen de tenuitvoerlegging van de dwangbevelen kan niet gegrond zijn op de bewering, dat de beslissing, houdende vaststelling der premie of de aanmaning tot betaling, den werkgever niet hebben bereikt.”.

Artikel XLIV.

Artikel 51 der Ongevallenwet 1901 wordt vervangen door het volgende artikel:

„Artikel 51.

Bij algemeenen maatregel van bestuur kunnen ten aanzien van ondernemingen, welke in den regel niet meer dan één werkman in dienst hebben, voor het opbrengen van de middelen tot dekking der in den aanhef van artikel 42 bedoelde kosten, regelen worden gegeven, welke afwijken van die van dit Hoofdstuk.”.

Artikel XLV.

Artikel 52 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

De eerste negen woorden worden vervangen als volgt:

„De werkgever wordt, indien geen der gevallen, bedoeld in artikel 59, onder 1, aanwezig is, op zijn verzoek door het bestuur der bank”.

„In het eerste lid wordt in plaats van „bij aangeteekenden brief” gelezen „schriftelijk” en vervallen de woorden „bij te adviseeren dienstbrief”.

Aan het tweede lid wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

„De zekerheid kan ook gedeeltelijk door pand, gedeeltelijk door hypotheek gesteld worden.”.

Het vierde en het vijfde lid worden vervangen door de volgende drie leden:

„In pand gegeven kunnen slechts worden gelden en fondsen. Het bestuur der bank neemt, behoudens het geval voorzien bij de volgende zinsnede, geen andere fondsen in pand dan die, welke voorkomen op de lijst, bedoeld in artikel 18, vijfde lid, van de wet op de Rijksverzekeringsbank (*Staatsblad* 1920, n°. 780), en tevens opgenomen zijn in de officieele notering van de Vereeniging voor den Effectenhandel te Amsterdam. Door Onzen Minister en Onzen Minister van Financiën kan, gehoord de commissie, bedoeld in het zevende lid van voornoemd artikel, het bestuur worden gemachtigd tot het in pand nemen van door hen te noemen of aan te duiden fondsen, niet voorkomende op de hiervoren bedoelde lijst. De machtiging kan te allen tijde worden ingetrokken. In een pand aanwezige fondsen, welke niet meer voorkomen op de lijst, bedoeld in artikel 18, vijfde lid, van de wet op de Rijksverzekeringsbank (*Staatsblad* 1920, n°. 780) of waaromtrent de hiervoren bedoelde machtiging is ingetrokken, moeten in de bij algemeenen maatregel van bestuur te bepalen gevallen en binnen een bij dien algemeenen maatregel te stellen termijn door andere fondsen worden vervangen, ten minste tot dezelfde waarde waarvoor de te verwisselen fondsen in het pand waren opgenomen.

Ruiling van het pand of van gedeelten daarvan, alsmede, voor zooveel betreft de zekerheid, in het tweede lid bedoeld, vervanging van pand door hypotheek of omgekeerd, is toegelaten, naar de regelen, bij algemeenen maatregel van bestuur te stellen.

De interesten van een pand, als bedoeld in het tweede en derde lid, worden door het bestuur der bank aan dengene, die het heeft gegeven, overgemaakt of met hem verrekend. Voorzover het pand uit een geldsom bestaat, wordt deze door het voornoemd bestuur zoo spoedig mogelijk op prolongatie uitgezet, en de op die wijze gekweekte rente, na aftrek van de kosten, aan het uitzetten verbonden, overgemaakt aan of verrekend met den pandgever.”.

Artikel XLVI.

Tusschen artikel 52 en artikel 53 der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

„Artikel 52 a.

Indien een verzoek, als bedoeld in het eerste lid van artikel 52, geweigerd is of is toegestaan met ingang van een anderen dag dan dien, door den werkgever in zijn aanvraag genoemd, deelt het bestuur der bank schriftelijk zijn beslissing mede aan den werkgever en, indien het verzoek geweigerd is op grond, dat het risico niet kan worden overgedragen aan de naamlooze vennootschap of de vereeniging, welke het risico wenscht over te nemen, ook aan de betrokken naamlooze vennootschap of vereeniging.

De werkgever en, in het geval voorzien bij de tweede helft van het eerste lid, ook het bestuur der naamlooze vennootschap of der vereeniging is bevoegd, binnen een maand na de dagteekening van den in het eerste lid bedoelden brief tegen de beslissing van het bestuur der bank een bezwaarschrift in te dienen bij Onzen Minister, die zijn beslissing mededeelt aan het bestuur der bank, aan den werkgever en, betreft het een verzoek om toelating tot risico-overdracht, aan de betrokken naamlooze vennootschap of vereeniging.”.

Artikel XLVII.

Het eerste lid van artikel 53 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Op de onderneming van een werkgever, die is toegelaten tot het dragen van het in artikel 52 bedoelde risico of tot het overdragen van dat risico, zijn de bepalingen van artikel 37

alleen van toepassing, voor zoover betreft den verzekeringsplicht dier onderneming, tenzij tevens indeeling in eene gevarenklasse of toewijzing van een gevarencijfer noodig mocht zijn voor de berekening van de te stellen zekerheid of van het aandeel in de administratiekosten."

Artikel XLVIII.

Artikel 54 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid onder 1°. vervallen de woorden „en in de terugbetaling van het voorschot bedoeld in artikel 93”.

In het eerste lid onder 2°. worden tusschen „bestaan,” en „alsmede” ingevoegd de woorden: „de kosten eener opleiding, als bedoeld bij artikel 27a”.

In het eerste lid onder 3°. wordt de komma achter „rente” vervangen door een komma-punt en worden de achter de komma volgende woorden vervangen door de woorden: „is de rente aan een getroffen toegekend, dan wordt haar contante waarde verhoogd met een toeslag tot een bedrag, waardoor gemiddeld worden gedekt de schadeloosstellingen, van de betaling waarvan de werkgevers bij artikel 56 ontheven zijn.”.

Het tweede lid vervalt.

Aan het artikel wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

„Indien de werkgever in de aanvraag om zelf het risico te dragen heeft verklaard, dat hij ten aanzien van alle ongevallen, welke mochten overkomen aan werklieden voor zijn risico verzekerd, aan zijn verplichtingen wenscht te voldoen volgens de regelen bij het volgende artikel gesteld, zijn de bepalingen van dat artikel en de daarmede verband houdende bepalingen op hem van toepassing. De bepaling van het eerste lid, onder 3°. van dat artikel is echter niet van toepassing op den Staat of de provincie, die zelf het risico draagt.”.

Artikel XLIX.

Artikel 55 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid onder 1° vervallen de woorden „en in de terugbetaling van het voorschot bedoeld in artikel 93”.

In het eerste lid onder 2°. worden tusschen de woorden „schadeloosstellingen” en „der” ingevoegd de woorden: „, de kosten eener opleiding, als bedoeld bij artikel 27a en het bedrag”, en tusschen de woorden „25” en „bedoelde” de woorden: „en in artikel 74a”.

In het eerste lid onder 3° worden de woorden: „waarvan de waarde gelijk is aan de contante waarde der rente”, vervangen door de woorden: „dat voldoende is tot dekking van de contante waarde der rente”.

Het tweede lid wordt vervangen door de volgende twee leden:

„De bepalingen van de laatste drie leden van artikel 52 zijn van toepassing.

De contante waarde der renten, bedoeld in dit en in het voorgaande artikel, wordt, evenals de toeslag, bedoeld onder 3° van het eerste lid van het voorgaande artikel, berekend tegen een interest van 5 ten honderd 's jaars.”.

Artikel L.

Artikel 56 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„De werkgever, die ingevolge artikel 54, eerste lid, onder 3, de contante waarde eener rente en den toeslag heeft betaald, wordt geacht daarmede ook betaald te hebben de schadeloosstellingen, welke na overlijden van den werkman tengevolge van het ongeval, waarvoor hem de rente werd toegekend, verschuldigd mochten zijn aan diens nagelaten betrekkingen.”.

Artikel LI.

Artikel 57 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid wordt in de plaats van „Onzen voornoemden Minister” gelezen: „Onzen Minister”, wordt na „inge-

volge artikel 52” gevoegd: „of artikel 52a”, vervallen de woorden „in genoemd artikel”, worden in de laatste zinsnede de woorden „Onze Minister van Binnenlandsche Zaken” vervangen door: „Het bestuur der bank” en de woorden „is vervallen” door: „vervalt of is vervallen”.

In het tweede lid vervallen de woorden: „en wegens die ongevallen voor de bank geen kosten van geneeskundige behandeling of vergoeding daarvoor meer zullen ontstaan”.

In het derde lid wordt na „sub 1 en 2,” gevoegd: „met de interesten daarover,” en wordt aan het slot van dat lid opgenomen: „De interesten over de onder 1 en 2 van artikel 55 bedoelde bedragen worden berekend tegen den gemiddelden rentevoet over de laatst voorafgegane twee kalendermaanden en loopen ten aanzien van ieder bedrag van den dag, volgende op dien, waarop het uiterlijk had moeten worden betaald.”.

In het vierde lid worden tusschen „tijdstip” en „berekent” ingevoegd de woorden: „en naar het oordeel van het bestuur der bank geen andere dan definitief vastgestelde renten wegens ongevallen, overkomen aan werklieden, die voor risico der vennootschap of vereeniging waren verzekerd, meer loopende zijn”.

Het zesde lid wordt gelezen als volgt:

„Ingeval een naamlooze vennootschap of vereeniging, waarop een risico als bedoeld in artikel 52 is overgedragen, in staat van faillissement is verklaard, vervalt met ingang van den dag, waarop de faillietverklaring is uitgesproken, de bevoegdheid, in het eerste lid bedoeld, en zijn het tweede, derde, vierde en vijfde lid van toepassing, met uitzondering evenwel, dat alsdan in het vierde lid voor „het in het eerste lid bedoelde tijdstip” wordt gelezen: „den dag, waarop de faillietverklaring is uitgesproken”.

Aan het laatste lid wordt toegevoegd:

„Artikel 55, onder 3, is niet van toepassing ten aanzien van renten, welke na den zoeven bedoelden dag anders dan voorloopig zijn vastgesteld. Het bestuur der bank is bevoegd, indien de naamlooze vennootschap of vereeniging dit wenscht, in plaats van storting te vorderen van de in artikel 55, onder 1 en 2, bedoelde bedragen, door de bank uitbetaald na den dag, waarop het verzoek tot vereffening is gedaan, die bedragen aan de bank te voldoen uit de gelden en uit de opbrengst van door het bestuur te verkoopen fondsen, ingevolge artikel 52 door de naamlooze vennootschap of vereeniging in pand gegeven.”.

Artikel LII.

Tusschen artikel 57 en artikel 58 der Ongevallenwet 1901 worden ingelascht:

„Artikel 57a.

Indien in het geval, voorzien bij het laatste lid van het voorgaande artikel, de naamlooze vennootschap of vereeniging dit verzoekt, berekent het bestuur der bank, mits anderhalf jaar verlopen is na den dag, waarop het verzoek tot vereffening aan de bank is gedaan, wat deze van de vennootschap of de vereeniging te vorderen heeft. Het bestuur berekent in dat geval de contante waarden van alle schadeloosstellingen, welke door de bank verschuldigd zijn wegens haar bekende ongevallen, overkomen aan werklieden, die voor risico der vennootschap of vereeniging waren verzekerd.

De som der in het voorgaande lid bedoelde contante waarden, vermeerderd met hetgeen de vennootschap of vereeniging ingevolge artikel 55, onder 1 en 2, en uit welken anderen hoofde ook nog aan de bank schuldig is, wordt door de vennootschap of vereeniging aan de bank betaald, waarna aan eerstgenoemde de ingevolge de artikelen 52 en 55, onder 3, gestorte panden worden teruggegeven.

Ingeval de betaling, bedoeld in het voorgaande lid, niet volgt, zijn de eerste twee zinsneden van het derde lid en het vijfde lid van het voorgaande artikel van toepassing.

Artikel 57b.

Indien een werkgever, die ten aanzien van een of meer ondernemingen is toegelaten tot het dragen van het in artikel 52 bedoelde risico, naar het oordeel van Onzen Minister in gebreke is zijn uit deze wet voortvloeiende verplichting na te komen, of in staat van faillissement is verklaard, vervalt op het door Onzen Minister te bepalen tijdstip, onderscheidenlijk op den dag, waarop de faillietverklaring is uitgesproken, de hem ingevolge artikel 52 of artikel 52a verleende bevoegdheid om het daarbedoelde risico te dragen.

De bepalingen van het tweede, derde, vierde, vijfde en zevende lid van artikel 57 worden analoog toegepast.

Heeft de werkgever ten behoeve der bank hypotheek gesteld, dan worden de verbonden onroerende goederen door het bestuur der bank, voor zoover het dit noodig oordeelt, verkocht, nadat de berekening, bedoeld in het vierde lid van artikel 57, is gemaakt. Is de werkgever een gemeente, door welke ingevolge het tweede lid van artikel 52 de daarbedoelde zekerheid niet is gesteld, dan betaalt de werkgever, zoodra de in het vierde lid van artikel 57 bedoelde berekening is gemaakt, aan de bank hetgeen deze nog van hem te vorderen heeft.

Draagt de werkgever, buiten de gevallen voorzien bij het eerste lid van dit artikel, niet langer het risico, dan is het voorgaande lid van toepassing en worden het laatste lid van artikel 57 en artikel 57a analoog toegepast.

De voorgaande drie leden zijn niet van toepassing, indien de werkgever de Staat of een provincie is. De vereffening wordt in dat geval geregeld door het bestuur der bank in overleg met den werkgever en, ingeval van verschil, door Onzen Minister."

Artikel LIII.

In artikel 58 der Ongevallenwet 1901 worden de woorden „ter waarde van de laatst berekende contante waarde” vervangen door de woorden „dat voldoende is tot dekking van de laatst berekende contante waarde”.

Aan het artikel wordt een nieuw tweede lid toegevoegd, luidende:

„Indien de contante waarde eener rente meer bedraagt dan de waarde van een pand, als bedoeld in het vorige lid, is de pandgeefster gehouden tegen teruggave van het gestorte pand vóór of op den door het bestuur der bank te bepalen dag aan de bank een nieuw pand te geven, dat voldoende is tot dekking van de laatst berekende contante waarde.”

Artikel LIV.

Artikel 59 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

Onder 2°. wordt gelezen als volgt:

„2°. de wijze van berekening van de in de artikelen 54, 55, 57, 57a en 58 bedoelde contante waarde eener rente en van den toeslag, bedoeld in artikel 54, onder 3”.

Onder 4 wordt gelezen als volgt:

„4°. in welke gevallen den werkgever de hem gegeven bevoegdheid om het risico der verzekering over te dragen of zelf te dragen door Onzen Minister kan worden ontnomen”.

Onder 5 vervallen de woorden: „en in de terugbetaling van het voorschot, bedoeld in artikel 93”.

Artikel LV.

In artikel 60 der Ongevallenwet 1901 worden tusschen „57” en „nog” ingevoegd de woorden: „en artikel 57b”.

Artikel LVI.

Artikel 61 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

De eerste twee leden worden gelezen als volgt:

„De werkgever, in wiens verzekeringsplichtige onderneming aan een verzekerde een ongeval in verband met de uitoefening

van het bedrijf overkomt, of hij, die den werkgever ter plaatse van het ongeval vertegenwoordigt, is verplicht te zorgen, dat, zoodra de gevolgen van dat ongeval geneeskundige hulp noodig maken, die hulp wordt ingeroepen.

De werkgever of hij, die dezen ter plaatse van het ongeval vertegenwoordigt, doet binnen 24 uren na het verleen van de geneeskundige hulp en in alle gevallen binnen tweemaal 24 uren, nadat de gevolgen van het ongeval geneeskundige hulp noodig maken, tegen bewijs van ontvangst aangifte van het gebeurde door inlevering van een ingevuld formulier in duplo ten kantore der posterijen, binnen welks kring de aangever zijn woonplaats heeft of krachtens het laatste lid van artikel 47 geacht wordt te hebben of binnen welks kring het ongeval heeft plaats gehad.”.

Het vijfde lid wordt gelezen als volgt:

„De aangifte vermeldt den naam en de woonplaats van den geneeskundige, die de eerste hulp verleende. Deze vermeldt in de aangifte het tijdstip, waarop hij de eerste hulp verleende en zijn oordeel over den tijd, gedurende welken de getroffen vermoedelijk gedeeltelijk of geheel ongeschikt tot werken zal zijn. Hij is mede verplicht zijn oordeel over den aard van het letsel in de aangifte te vermelden of dat oordeel binnen 24 uren, nadat hij de eerste hulp verleend heeft, schriftelijk mede te deelen aan het bestuur der bank en in spoedeisende gevallen bovendien aan den controleerend-geneeskundige, binnen wiens amtsgebied het ongeval heeft plaats gehad. De aangifte draagt de onderteekening van den geneeskundige, alsmede van den aangever.”.

Artikel LVII.

Artikel 62 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Ieder is verplicht, wanneer een ongeval heeft plaats gehad of wanneer moet worden onderzocht of een ongeval heeft plaats gehad, alle omtrent een of ander verlangde inlichtingen te verstrekken aan het bestuur der bank, desverlangd binnen een door het bestuur te stellen termijn.

De werkgever, in wiens onderneming het ongeval is voorgekomen of vermoed wordt te zijn voorgekomen, is verplicht binnen den door het bestuur der bank schriftelijk gestelden termijn de inlichtingen schriftelijk te verstrekken.”.

Artikel LVIII.

Artikel 63 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid worden de woorden: „dat tengevolge van het ongeval een verzekerde”, vervangen door de woorden: „dat de daarin bedoelde getroffen persoon”, en worden de woorden: „in de onderneming van zijn werkgever” vervangen door de woorden: „in de onderneming, waarin hij werkte.”. Onder 1°. en 4°. wordt voor „ongeval” gelezen „voorval”; onder 3°. vervalt het woord: „verzekeringsplichtige”.

Artikel LIX.

In het tweede lid van artikel 64 der Ongevallenwet 1901 wordt de aanhef tot en met „punten;” gelezen als volgt:

„De leider van het onderzoek heeft het recht om daarbij als getuigen de personen, die inlichtingen kunnen geven omtrent de te onderzoeken punten, te hooren, daaronder begrepen den getroffen en dengene, in wiens dienst hij werkzaam was;”, en wordt voor „ongeval” gelezen „voorval”.

Artikel LX.

Het tweede lid van artikel 65 der Ongevallenwet 1901 vervalt.

Artikel LXI.

Het eerste lid van artikel 67 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Zoolang tegen de beslissing betreffende den verzekeringsplicht van een onderneming een rechtsmiddel open staat, of

zoolang bij den getroffene nog niet een althans voorloopig blijvende toestand is ingetreden, kan wegens een in die onderneming voorgekomen of wegens het aan dien getroffene overkomen ongeval een rente niet anders dan voorloopig worden toegekend. De toestand wordt als voorloopig blijvend beschouwd, wanneer verwacht wordt, dat binnen een jaar geen verandering in den toestand zal intreden."

Artikel LXII.

Artikel 68 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"Hij, die ingevolge deze wet vermeent aanspraak te hebben op een schadeloosstelling en aan wien die niet ambtshalve is toegekend, is bevoegd om zich met zijne aanvraag tot het bestuur der bank te wenden; indien de aanspraak gegrond wordt bevonden, wordt de schadeloosstelling vastgesteld en toegekend.

Betreft de aanvraag een schadeloosstelling naar aanleiding van een ongeval, ter zake waarvan in het geheel geen schadeloosstelling is toegekend, dan is zij alleen ontvankelijk, wanneer zij, indien de aanvraag wordt gedaan door den getroffene, is gedaan binnen een jaar na het ongeval en, indien de aanvraag wordt gedaan door nagelaten betrekkingen van den getroffene, is gedaan binnen een jaar na het overlijden van den getroffene.

Na verloop van een jaar na het ongeval of, bij overlijden tengevolge van het ongeval, van een jaar na den dag van het overlijden, is het recht op schadeloosstelling vervallen en wordt de aanvrager niet-ontvankelijk verklaard. Ingeval de aanvrager echter aantoon, dat de gevolgen van het ongeval zich niet terstond na het ongeval hebben geopenbaard of als zoodanig zijn herkend, begint de verjaringstermijn te loopen van den dag na dien, waarop zij zich hebben geopenbaard of als zoodanig zijn herkend."

Artikel LXIII.

In het eerste en het tweede lid van artikel 69 der Ongevallenwet 1901 vervallen de woorden „te adviseeren”; in het derde lid vervallen de woorden „als geadviseerde dienstbrief” en „aan elk der commissiën, bedoeld bij het tweede lid van artikel 80, alsmede”.

Artikel LXIV.

Artikel 70 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

Het eerste lid wordt gelezen als volgt:

"Wanneer na een beslissing nopens toekening, weigering, beëindiging of ontneming eener rente feiten of omstandigheden bekend worden, welke, indien zij daarvóór bekend waren geweest, van invloed zouden zijn geweest bij het nemen dier beslissing of wanneer de toestand, welke den maatstaf vormde bij het nemen eener beslissing tot toekening, weigering of beëindiging eener rente, verandering ondergaat, kan ambtshalve of op verzoek van den getroffene of diens nagelaten betrekkingen, van den werkgever, of, was het risico, bedoeld in artikel 52, overgedragen, van de betrokken naamlooze vennootschap of vereeniging een nieuwe beslissing ter zake worden genomen. Op deze beslissing zijn dezelfde bepalingen van toepassing als op de oorspronkelijke beslissing. Onder verandering van den toestand wordt begrepen het verwerven door den rentetrekker van nieuwe bekwaamheden tengevolge van eene opleiding, als bedoeld bij artikel 27a."

Aan het artikel worden twee nieuwe leden toegevoegd, luidende:

"De uitbetalingen, gedaan krachtens een vroegere toekening, zijn niet vatbaar voor terugvordering.

Het bestuur der bank deelt op verzoek aan den werkgever, de naamlooze vennootschap of vereeniging, voor wiens, onderscheidenlijk wier rekening door de bank renten worden uitgekeerd, tweemaal in het jaar de woonplaatsen mede van de rentetrekkers, die in de laatstverloopen zes maanden van woonplaats zijn veranderd."

Artikel LXV.

Het eerste lid van artikel 71 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"De betaalbaarstelling en de uitbetaling der schadeloosstellingen geschieden ten kantore der posterijen van de woonplaats in Nederland of van de laatst bekende woonplaats in Nederland van den schadeloosgestelde."

Artikel LXVI.

Artikel 73 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid worden tusschen de woorden „De” en „renten” ingevoegd de woorden „tijdelijke uitkeeringen en de”, en wordt in plaats van „tweehonderd en zestig gulden 's jaars” gelezen „acht gulden per week”.

In het derde lid worden tusschen de woorden „der” en „rente” ingevoegd de woorden „tijdelijke uitkeering en der”.

Artikel LXVII.

Het eerste lid van artikel 74 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen:

"De geldelijke schadeloosstellingen, welke niet zijn ingevorderd binnen één jaar na den eersten dag der betaalbaarstelling, worden niet meer uitbetaald, tenzij de belanghebbenden ten genoegen van het bestuur der bank aantoonen, deze niet te hebben kunnen invorderen”.

In het tweede lid van dit artikel worden de woorden „Door Ons” vervangen door de woorden: „Door Onzen Minister”.

Artikel LXVIII.

In Hoofdstuk IX der Ongevallenwet 1901 wordt achter artikel 74 ingevoegd een nieuw artikel, luidende:

„Artikel 74a.

Indien een verzekerde, wien een rente anders dan voorloopig is toegekend wegens een hem overkomen ongeval, zich langer dan een jaar onafgebroken buiten Nederland en de daaraan grenzende, bij algemeenen maatregel van bestuur aan te wijzen, landstreken ophoudt, is het bestuur der bank bevoegd alle aanspraken op schadeloosstelling wegens dat ongeval af te kooplen met driemaal het bedrag der jaarrente.

Het voorgaande lid is niet van toepassing:

a. indien de verzekerde op het tijdstip van het ongeval den leeftijd van 50 jaren bereikt had;

b. indien en zoolang de rente meer dan een en twintig percent van het dagloon bedraagt.

De beslissing bevat de gronden, waarop zij steunt, en wordt door het bestuur aan den getroffene schriftelijk medegedeeld. Afschrift der beslissing wordt tegelijkertijd toegezonden aan den werkgever of, was het risico overgedragen, aan het bestuur der betrokken naamlooze vennootschap of vereeniging.

De afkooopsom wordt uitbetaald, zoodra tegen de beslissing niet meer kan worden opgekomen."

Artikel LXIX.

Aan artikel 76 der Ongevallenwet 1901 wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

"Wordt in beroep het recht op eene schadeloosstelling ontzegd, die reeds betaald is, dan worden die betalingen niet teruggevorderd."

Artikel LXX.

In artikel 77 der Ongevallenwet 1901 wordt tusschen „38”, en „40” ingevoegd „38a”, en worden de woorden „vijftien dagen” vervangen door de woorden „een maand”.

Artikel LXXI.

In artikel 78 der Ongevallenwet 1901 vervalt het bepaalde onder letter b en wordt letter c veranderd in letter b.

Artikel LXXII.

Artikel 79 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

Aan het eerste lid wordt een nieuwe zin toegevoegd, luidende:

„Van de beslissing, bedoeld in artikel 74a, kan de verzekerde, indien hij niet schriftelijk aan het bestuur heeft medegedeeld geen bezwaar daartegen te hebben, beroep instellen binnen een jaar na de dagteekening van de mededeeling der beslissing.”.

Aan het tweede lid wordt een nieuwe zin toegevoegd, luidende:

„Van de beslissing bedoeld in artikel 74a kan de werkgever niet in beroep komen.”.

Artikel LXXIII.

Tusschen de artikelen 79 en 80 der Ongevallenwet 1901 wordt een nieuw artikel 79a ingevoegd, luidende:

„Hij, die beroep instelt na den hiervoor bepaalden termijn, wordt niet op grond daarvan niet-ontvankelijk verklaard, indien hij aantoont het beroep te hebben ingesteld binnen een maand na den dag, waarop hij van de beslissing, waartegen beroep wordt ingesteld, redelijkerwijs heeft kunnen kennisdragen.”.

Artikel LXXIV.

De artikelen 80 en 81 der Ongevallenwet 1901 vervallen.

Artikel LXXV.

Tusschen hoofdstuk X en hoofdstuk XI der Ongevallenwet 1901 wordt ingelascht:

„HOOFDSTUK X A.**VRIJWILLIGE VERZEKERING VAN DEN WERKGEVER.****Artikel 81 a.**

De werkgever kan zich verzekeren bij de bank tegen geldelijke gevolgen van ongevallen, hem in verband met de uitoefening van een verzekeringsplichtig bedrijf overkomen. Het bedrag, hetwelk hij geacht wordt per dag te verdienen wordt door hem bepaald op twee, drie, vier, vijf, zes, zeven of acht gulden, met dien verstande evenwel, dat dit bedrag niet te boven mag gaan het naar boven in guldens afgeronde loon, dat door den hoogstbetaalden arbeider in hetzelfde of in een soortgelijk bedrijf in dezelfde gemeente of de naburige gemeenten gemiddeld per dag wordt verdiend. Het wordt niet gewijzigd gedurende den tijd, waarvoor de verzekering is aangegaan.

Met een werkgever wordt voor de toepassing van dit artikel en van de krachtens dit artikel te geven voorschriften, gelijkgesteld hij, die voor eigen rekening een verzekeringsplichtig bedrijf uitoefent, zonder daarvoor anderen in dienst te hebben.

De werkgever, die van de bevoegdheid, bedoeld in het eerste lid, wenscht gebruik te maken, betaalt aan de bank het premiebedrag, verschuldigd over een jaar, het jaar berekend op 313 werkdagen.

De premie per één gulden loon is gelijk aan die, welke overeenkomt met het gevarencijfer, aan de onderneming toegewezen.

Is aan de onderneming hetzij geen gevarencijfer, hetzij meer dan één gevarencijfer toegewezen, dan is de premie gelijk aan die, welke overeenkomt met het middencijfer der gevarenklasse, waarin het bedrijf, door den werkgever uitgeoefend, bij den algemeenen maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 31, is ingedeeld. Oefent de werkgever twee of meer verzekeringsplichtige bedrijven uit, dan is de premie gelijk aan die, welke overeenkomt met het gevarencijfer, dat het dichtst gelegen is bij het getal, dat wordt verkregen door de som der middencijfers van de klassen, waarin de bedrijven zijn ingedeeld bij den

bovenbedoelden algemeenen maatregel van bestuur, te deelen door het aantal der bedrijven; is het verkregen getal even dicht gelegen bij twee gevarencijfers, dan is de premie gelijk aan die, welke overeenkomt met het hoogste der gevarencijfers.

De verzekering vangt niet aan vóór den dag, volgende op dien, waarop door den werkgever het door het bestuur der bank of in beroep als verschuldigd vastgestelde premiebedrag aan dat bestuur is betaald. Door de betaling is de werkgever verzekerd voor één jaar, aanvangende met den dag, volgende op de betaling, of, bij hernieuwing der verzekering vóór het einde der loopende verzekering, aanvangende met den dag, volgende op dien, waarop de loopende verzekering eindigt. De verzekering strekt zich uit over alle verzekeringsplichtige bedrijven, door den werkgever uitgeoefend, onverschillig of bij de vaststelling van de verschuldigde premie met die bedrijven rekening is gehouden.

Het vastgestelde premiebedrag wordt in den loop van het verzekeringsjaar niet verlaagd, noch verhoogd.

Staakt de verzekerde in den loop van het jaar de uitoefening van het verzekeringsplichtig bedrijf, dan eindigt de verzekering en wordt de premie over het niet verstreken gedeelte van het jaar op verzoek van den werkgever door het bestuur der bank vastgesteld en terugbetaald. Bij overlijden van den werkgever heeft de terugbetaling plaats op verzoek van diens erfgenamen.

De bepalingen, betreffende de schadeloosstelling van den werkman en diens betrekkingen, en betreffende de toekenning daarvan, zijn van toepassing, met dien verstande, dat het bedrag, hetwelk de werkgever geacht wordt per dag te verdienen, als dagloon wordt beschouwd.

Van de beslissingen van het bestuur der bank, waarbij toelating van den werkgever tot de verzekering geweigerd wordt, waarbij het bedrag der door hem te betalen of der aan hem of zijn erfgenamen terug te betalen premie vastgesteld wordt of waarbij terugbetaling van premie geweigerd wordt, is beroep toegelaten binnen een maand na de dagteekening der mededeeling van de beslissing. Het vastgestelde premiebedrag, wordt, indien het reeds is betaald, in beroep niet verhoogd.

De bepalingen van de in artikel 75 bedoelde wet en van de ter uitvoering der wet genomen besluiten zijn van toepassing, met inachtneming van die wijzigingen, die de aard van het onderwerp vordert.

Voor het overige wordt alles, wat de verzekering van den werkgever betreft, bij algemeenen maatregel van bestuur geregeld, voor zooveel noodig met afwijking van de bepalingen dezer wet.”.

Artikel LXXVI.

De artikelen 82, 83 en 84 der Ongevallenwet 1901 worden vervangen door de volgende drie artikelen:

„Artikel 82.

Onder de bevelen van het bestuur der bank wordt het toezicht op de naleving dezer wet opgedragen aan inspecteurs der agenten, ingenieurs, agenten, den medischen adviseur en controleerende geneeskundigen der bank. Bij algemeenen maatregel van bestuur kunnen daartoe ook andere ambtenaren worden aangewezen.

De bevoegdheden van de in het vorige lid genoemde en van de krachtens dat lid aan te wijzen ambtenaren worden bij algemeenen maatregel van bestuur geregeld, voor zoover dit niet in deze wet is geschied.

Artikel 83.

Het is den agenten der bank verboden middellijk of onmiddellijk deel te nemen aan enig bedrijf.

Bij den algemeenen maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 82, kan op daarbij aan te wijzen ambtenaren de bepaling van het vorige lid toepasselijk worden verklaard.

Artikel 84.

Zij, die een verzekeringsplichtig bedrijf uitoefenen of hebben uitgeoefend, en de in hun dienst zijnde of geweest zijnde

personen zijn verplicht aan de in artikel 82 genoemde en krachtens dat artikel aangewezen ambtenaren inlichtingen te verstrekken omtrent zaken en feiten, de naleving dezer wet betreffende. De werkgever is, indien dit verlangd wordt, verplicht de inlichtingen schriftelijk te verstrekken binnen den schriftelijk gestelden termijn.

De werkgevers en de in hun dienst zijnde personen zijn verplicht zoowel aan de in het vorige lid bedoelde als aan de door Ons aan te wijzen ambtenaren inzage te verlenen van de boeken en bescheiden, voor zoover deze betrekking hebben op de loonen der verzekerden, en van de stukken, welke de werkgever verplicht is te houden krachtens de bepalingen van deze wet of van een algemeenen maatregel van bestuur, als bedoeld in het vierde lid van artikel 45. Zij zijn ook verplicht aan de door Ons aan te wijzen ambtenaren inlichtingen te verstrekken omtrent die loonen."

Artikel LXXVII.

Artikel 86 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"De door Ons aan te wijzen ambtenaren zijn bevoegd, op een daartoe van wege het bestuur der bank gedaan verzoek, bij den Centralen Raad van Beroep, bedoeld in artikel 1 der Beroepswet, beroep in te stellen tegen beslissingen van het bestuur der bank, waartegen ingevolge de bepalingen dezer wet, hetzij voor den werkgever, hetzij voor den verzekerde of een zijner nagelaten betrekkingen beroep openstaat. De op zoodanig beroep gewezen uitspraak heeft geen invloed op het recht van dengene ten aanzien van wien de beslissing, waartegen het beroep is ingesteld, wordt genomen."

Artikel LXXVIII.

De artikelen 88 en 89 der Ongevallenwet 1901 worden vervangen door de volgende twee artikelen:

"Artikel 88.

De burgerrechtelijke verantwoordelijkheid van den werkgever wordt niet opgeheven, wanneer aan den verzekerde in verband met de uitoefening van het bedrijf een ongeval overkomen is, veroorzaakt door een der misdrijven, omschreven in het Wetboek van Strafrecht, Boek II, Titels VII, XIX, XX en XXI, en het hoofd of de bestuurder der onderneming te dier zake door den strafrechter bij een onherroepelijk geworden vonnis is veroordeeld, of wel het hoofd of de bestuurder der onderneming in het buitenland is veroordeeld ter zake van een strafbaar feit, overeenkomende met een dier misdrijven.

Indien het hoofd of de bestuurder van de onderneming door den Nederlandschen strafrechter niet onherroepelijk bij verstek is veroordeeld, zal de burgerlijke rechtsvordering kunnen worden ingesteld zes maanden na de dagteekening van het verstekvonnis, tenzij vóór dien tijd het hoofd of de bestuurder van de onderneming tegen dat vonnis verzet heeft aangeteekend.

Artikel 89.

Degene, die gehouden is tot vergoeding der schade, door den verzekerde of diens nagelaten betrekkingen tengevolge van het ongeval geleden, is voor het bedrag der schadevergoeding, krachtens deze wet uitbetaald, aansprakelijk jegens degenen, te wier laste dat bedrag komt. Indien aan den verzekerde of diens nagelaten betrekkingen een, anders dan voorloopig vastgestelde, rente is toegekend, kan degene, te wiens laste die rente komt, in de plaats van de termijnen dier rente, de contante waarde daarvan vorderen, berekend op de wijze, waarop de contante waarde eener rente, bedoeld in artikel 54, onder 3, wordt berekend. De laatste zinsnede van genoemde bepaling is van toepassing.

Bij de vaststelling der schadevergoeding, welke de verzekerde of diens nagelaten betrekkingen van den in het eerste lid bedoelden persoon vorderen, wordt door den rechter rekening gehouden met hetgeen door hen krachtens deze wet wordt genoten.

Onder schade, bedoeld in het eerste lid, wordt niet verstaan schade, door het ongeval aan de goederen van den getroffene veroorzaakt, noch schade, waarvoor de verantwoordelijkheid van den werkgever uitsluitend ingevolge het tweede lid van artikel 87 blijft bestaan."

Artikel LXXIX.

Artikel 90bis der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid worden tusschen de woorden „oninbaar zijn verklaard" en „worden", ingevoegd de woorden „of krachtens het derde lid van dit artikel niet meer ingevorderd kunnen worden".

De aanhef van het tweede lid wordt gelezen als volgt:

„Behoudens het bepaalde in het derde lid blijft het bestuur der bank bevoegd".

Aan het artikel wordt toegevoegd een nieuw derde lid, luidende:

„De premien, welke gedurende vijf jaren, te rekenen van den vervalldag, oningevorderd zijn gebleven, worden niet meer ingevorderd. Is de invordering na verloop van die vijf jaren nog hangende, dan wordt zij niet verder voortgezet."

Artikel LXXX.

Artikel 101 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

„Met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren wordt gestraft hij, die mondeling of schriftelijk, persoonlijk of door een bijzonder daartoe gemachtigde, opzettelijk omtrent een ongeval, dat is overkomen of wordt beweerd te zijn overkomen aan een verzekerde, of omtrent de gevolgen van dergelijk ongeval een valsche verklaring aflegt aan het bestuur der bank, aan den leider van een onderzoek, als bedoeld in artikel 63, of aan een ambtenaar, genoemd in of aangewezen krachtens artikel 82."

Artikel LXXXI.

Artikel 104 der Ongevallenwet 1901 wordt gewijzigd als volgt:

In het eerste lid wordt in plaats van: „bedoelde agenten der Rijksverzekeringsbank" gelezen: „genoemde en de krachtens dat artikel of krachtens artikel 84 aangewezen ambtenaren".

In het tweede lid wordt in de plaats van „4 September 1896, (Staatsblad n°. 152)", gelezen: „1 Juli 1909 (Staatsblad n°. 246), en worden tusschen de woorden „de" en „agenten" ingevoegd de woorden: „inspecteurs der agenten, de ingenieurs en de".

In het vierde lid van art. 104 der Ongevallenwet 1901 worden tusschen de woorden „bedoelde" en „agenten" ingelascht de woorden „inspecteurs der agenten, ingenieurs en".

Artikel LXXXII.

Hoofdstuk XVII der Ongevallenwet 1901 vervalt.

Artikel LXXXIII.

Artikel 113 der Ongevallenwet 1901 wordt vervangen door het volgende artikel:

"Artikel 113.

De gemeentebesturen zijn gehouden aan het bestuur der bank en aan de in artikel 82 genoemde en de krachtens dat artikel of krachtens artikel 84 aangewezen ambtenaren op hun verzoek kosteloos inlichtingen te doen verstrekken uit de bevolkingsregisters en zoo noodig uit de registers van den burgerlijken stand.

De bewaarders der registers van den Burgerlijken Stand zijn verplicht aan het bestuur der bank bij overlijden van een verzekerde op verzoek van dat bestuur kosteloos toe te zenden een door hen gewaarmerkt afschrift van de opgave van de

oorzaak van den dood van den verzekerde, bedoeld bij artikel 5 van de wet van 1 Juni 1865, regelende de uitvoering der geneeskunde (*Staatsblad* 1903, n°. 148, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 31 December 1909, *Staatsblad* n°. 452)."

Artikel LXXXIV.

Artikel 114 der Ongevallenwet 1901 wordt gelezen als volgt:

"Hetgeen ter uitvoering van deze wet noodig is, wordt, voor zoover niet in deze wet anders is bepaald, bij algemeenen maatregel van bestuur geregeld."

Artikel LXXXV.

Tusschen de artikelen 114 en 115 der Ongevallenwet 1901 wordt ingevoegd een nieuw artikel, luidende:

"Artikel 114a.

Bij algemeenen maatregel van bestuur kunnen werkzaamheden, betrekking hebbende op de uitvoering dezer wet, worden aangewezen, welke door de Raden van Arbeid zullen worden verricht.

De bepalingen dezer wet, der Beroepswet en van de ter uitvoering dier wetten genomen besluiten zijn, ingeval van de in het voorgaande lid bedoelde bevoegdheid wordt gebruik gemaakt, van toepassing, met inachtneming van die wijzigingen, die de aard van het onderwerp vordert. Het dwangbevel, bedoeld in artikel 50, wordt uitvoerbaar verklaard door den Voorzitter der Rechtbank van het Arrondissement, waar de Raad van Arbeid is gevestigd. Bij het vaststellen der loonen, welke voor premieberekening in aanmerking komen of zouden komen, gedraagt het bestuur van den Raad van Arbeid zich naar de daaromtrent gegeven voorschriften van het bestuur der bank.

Worden ter uitvoering van het bepaalde in het eerste lid de kosten van den Raad van Arbeid vermeerderd, dan vergoedt de bank den Raad van Arbeid de meerdere kosten. De Verzekeringsraad bepaalt het bedrag dezer vergoeding. Van de beslissing van den Verzekeringsraad staat beroep open op Onzen Minister.

De algemeene maatregel van bestuur, bedoeld in het eerste lid, houdt bepalingen in omtrent de wijze waarop de Raad van Arbeid zijn administratie voert in verband met de taak, bedoeld in dat lid; omtrent het doen van mededeelingen in zake de uitvoering dier taak aan elkander door bank, Verzekeringsraad en Raden van Arbeid; omtrent de vraag, welke Raad bevoegd is, zoomede omtrent het verschaffen aan de bank van stukken en bescheiden en van opgaven voor het jaarverslag, de wetenschappelijke balans en de statistiek.

Hetgeen ter uitvoering van het bepaalde in het eerste lid verder noodig is, wordt, voor zoover dit artikel daaromtrent geen bepalingen inhoudt, bij algemeenen maatregel van bestuur geregeld."

Artikel LXXXVI.

In plaats van „Minister van Binnenlandsche Zaken” wordt gelezen in de artikelen 34, 46, 57 en 61 der Ongevallenwet 1901 „Minister”.

In plaats van „Minister, met de uitvoering dezer wet belast”, wordt in de artikelen 45 en 90bis van voornoemde wet gelezen „Minister.”

Waar in voornoemde wet voorkomt het woord „Rijksverzekeringsbank”, wordt gelezen: „bank”.

De artikelen 115 en 116 van voornoemde wet vervallen.

Artikel LXXXVII.

De bepalingen der Ongevallenwet 1901, zooals deze luiden na het in werking treden dezer wet, zijn, voor zoover zij voor den verzekerde of diens nagelaten betrekkingen gunstiger zijn, van toepassing bij de vaststelling van de schadeloosstelling

wegens een ongeval, dat vóór het in werking treden dezer wet en na 31 December 1920 plaats had, mits de verzekerde krachtens de bepalingen der Ongevallenwet 1901, zooals die vóór het tijdstip van het in werking treden dezer wet luiden, wegens het ongeval aanspraak had op schadeloosstelling.

De verhooging der rente, bedoeld in artikel 21a, en de op-
leiding, bedoeld in artikel 27a, kunnen worden verleend aan hen, die op het tijdstip van het inwerkingtreden dier artikelen rentetrekker zijn.

Artikel LXXXVIII.

Verzoeken om te worden toegelaten om het risico, bedoeld in artikel 52 der Ongevallenwet 1901, hetzij zelf te dragen, hetzij over te dragen aan een naamlooze vennootschap of een vereeniging, waarop bij het in werking treden dezer wet door Ons nog niet is beschikt, worden geacht aan het bestuur der bank te zijn gericht.

Artikel LXXXIX.

Indien de werkgever, die bij het in werking treden dezer wet is toegelaten of een verzoek heeft ingediend om te worden toegelaten zelf het in artikel 52 der Ongevallenwet 1901 bedoelde risico te dragen, binnen een maand na het in werking treden dezer wet aan het bestuur der bank bij aangeteekenden brief heeft medegedeeld, dat hij ten aanzien van alle ongevallen, welke na het in werking treden dezer wet overkomen zijn of mochten overkomen aan werklieden voor zijn risico verzekerd, aan zijn verplichtingen wenschte te voldoen volgens de regelen bij artikel 55 der Ongevallenwet 1901 gesteld, zijn de bepalingen van dat artikel en de daarmede verband houdende bepalingen, voor zooveel die ongevallen betreft, op hem van toepassing. Is echter de werkgever de Staat of een provincie, dan is de bepaling van het eerste lid, sub 3, van artikel 55 van genoemde wet niet op hem van toepassing.

Artikel XC.

De gelden, welke vóór het tijdstip van in werking treden dezer wet ingevolge artikel 52 of artikel 55 der Ongevallenwet 1901 in pand zijn gegeven aan de bank, worden, voor zooveel zij volgens opgave van het bestuur der bank op dat tijdstip nog niet in fondsen zijn belegd, indien de pandgever het binnen drie maanden na vorenbedoeld tijdstip verzoekt, binnen twee maanden na dat verzoek aan dezen teruggegeven in ruil tegen fondsen, welke krachtens artikel 52, vierde lid, der Ongevallenwet 1901 in pand gegeven kunnen worden.

Voor zooveel vijf maanden na het inwerkingtreden dezer wet de gelden nog niet in fondsen zijn belegd, worden de betrokken deelen van het pand of wordt het pand geacht op nieuw in pand te zijn gegeven. Over die gelden wordt tot het einde dier vijf maanden en over de reeds in fondsen belegde deelen der in geld gestorte panden wordt blijvend een interest vergoed, welke gelijk is aan den interest, dien de bank in het laatstverloopen kalenderjaar gemiddeld van hare fondsen heeft gemaakt.

Artikel XCI.

De termijn van een jaar, gesteld in artikel 74a, begint ten aanzien van den verzekerde, die bij het in werking treden dezer wet zich buiten het in genoemd artikel bedoelde grondgebied ophoudt, te loopen op den dag, waarop deze wet in werking treedt.

Artikel XCII.

De plaatselijke commissiën, ingesteld krachtens artikel 86 der Ongevallenwet 1901, zijn opgeheven.

De leden en de secretarissen worden geacht met ingang van den dag, waarop deze wet in werking treedt, eervol te zijn ontslagen.

Voorzoover in verband met de opheffing der commissiën regelingen moeten worden getroffen, geschiedt zulks door Ons.

Artikel XCIII.

Op Onzen last wordt de wet van 2 Januari 1901 (*Staatsblad* n°. 1) met de daarin door of ten gevolge van vroegere wetten en van deze wet gebrachte wijzigingen en plaats gehad hebbende aanvullingen, in een doorlopend genummerde reeks van hoofdstukken en artikelen, met doorlopende lettering van onderdeelen van artikelen en met nummering van de leden der artikelen, samengevat en, met wijziging dienovereenkomstig van de aanhaling daarin van artikelen of gedeelten van artikelen, in het *Staatsblad* geplaatst.

De wet, ingevolge het vorige lid in het *Staatsblad* geplaatst, kan worden aangehaald onder den titel van „Ongevallenwet 1919”.

Artikel XCIV.

Deze wet treedt in werking op een nader door Ons te bepalen tijdstip.

Over de eerste zes maanden na het inwerkingtreden dezer wet zijn, behoudens het bepaalde in artikel 6 der Ongevallenwet 1901, werkgevers, die een bedrijf uitoefenen, dat vóór het inwerkingtreden dezer wijzigingswet volgens de toen van kracht

zijnde bepalingen der Ongevallenwet 1901 niet verzekeringsplichtig was, geen premie verschuldigd over het loon, dat door hunne werklieden gedurende bedoeld tijdvak in dat bedrijf werd verdiend of geacht wordt te zijn verdiend.

De werklieden in een bedrijf, als bedoeld in het voorgaande lid, werkzaam, zijn gedurende den in dat lid genoemden termijn niet verzekerd tegen geldelijke gevolgen van ongevallen, hun in verband met de uitoefening van dat bedrijf overkomen.

De bepalingen der beide voorgaande leden vinden analoge toepassing ten aanzien van werkzaamheden, als bedoeld in artikel 3a.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te

De Minister van Arbeid,

